

Warszawa, dnia 5 maja 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1470/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

protokolant: protokolant sądowy Marta Piotrowska

przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia

po rozpoznaniu dnia 25 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy M. P. (1), syna J. i V., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

sprawy W. W., syna K. i H., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 31 sierpnia 2016 r. sygn. akt IV K 381/14

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z ciągu przestępstw przypisanych oskarżonemu M. P. (1) w punkcie I wyroku eliminuje czyn zarzucany temu oskarżonemu w punkcie 5 aktu oskarżenia i M. P. (1) uniewinnia od popełnienia tego czynu, kosztami postępowania w sprawie w tej części obciążając Skarb Państwa,

- z opisu przypisanego M. P. (1) czynu zarzucanego mu w punkcie 8 aktu oskarżenia eliminuje ustalenie, że działał on wspólnie i w porozumieniu z W. W.;

- orzeczoną wobec M. P. (1) w punkcie I wyroku karę pozbawienia wolności obniża do roku i 10 (dziesięciu) miesięcy,

- z ciągu przestępstw przypisanych oskarżonemu W. W. w punkcie II wyroku eliminuje czyny zarzucane temu oskarżonemu w punktach 2 i 5 aktu oskarżenia i W. W. uniewinnia od popełnienia tych czynów, kosztami postępowania w sprawie w tej części obciążając Skarb Państwa,

- orzeczoną wobec W. W. w punkcie II wyroku karę pozbawienia wolności obniża do roku i 2 (dwóch) miesięcy;

2) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3) zwalnia oskarżonych od przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;

4) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K. (1) oraz r.pr. Ł. K. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu w II instancji oraz podatek VAT.

UZASADNIENIE

M. P. (1) został oskarżony o popełnienie dziewięciu czynów polegających na dokonaniu włamań do pojazdów poprzez wybicie szyby w drzwiach, a następnie zabranii w celu przywłaszczenia radioodtwarzaczy oraz pieniędzy, przy czym wszystkich tych czynów dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyny z art. 279 § 1 k.k. z zw. z art. 64 § 1 k.k. Sześciu z tych czynów dokonał, działając wspólnie i w porozumieniu z W. W., natomiast trzech, działając sam.

W. W. został oskarżony o popełnienie sześciu czynów polegających na dokonaniu, działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), włamań do pojazdów poprzez wybicie szyby w drzwiach, a następnie zabranii w celu przywłaszczenia radioodtwarzaczy, przy czym wszystkich tych czynów dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2016 r., sygn. akt IV K 381/14, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie uznał **M. P. (1)** za winnego popełnienia zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów, ustalając, że działał on z wykorzystaniem tej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu i czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. oraz zmieniając opis niektórych czynów poprzez poprawienie nazwiska pokrzywdzonego oraz ustalenie odmiennej wysokości strat, i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę dwóch lat pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem Sąd uznał **oskarżonego W. W.** za winnego popełnienia zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów, ustalając, że działał on z wykorzystaniem tej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu i czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. oraz zmieniając opis niektórych czynów poprzez poprawienie nazwiska pokrzywdzonego oraz ustalenie odmiennej wysokości strat, i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego M. P. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego R. S. kwoty w wysokości 425 zł oraz poprzez zapłatę na rzecz W. P. i M. P. (2) kwoty w wysokości 800 zł, zaś obydwu oskarżonych zobowiązał solidarnie do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. F. kwoty w wysokości 850 zł oraz poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. M. (1) kwoty w wysokości 300 zł; na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł o zwrocie dowodów rzeczowych uprawnionym; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców adw. Ł. K. oraz adw. I. K. (1) kwoty po 1033,20 zł wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych z urzędu; zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońca oskarżonego M. P. (1) oraz obrońca oskarżonego W. W..

Obrońca oskarżonego M. P. (1) zaskarżył wyrok w zakresie czynów zarzucanych temu oskarżonemu opisanych w pkt 3-9 zaskarżonego wyroku w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

1. Naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadków P. W. oraz D. M. i przyjęcie, że oba te zeznania są wiarygodne w sytuacji, podczas gdy zeznania wymienionych świadków wzajemnie się wykluczają w zakresie tego przez kogo były wskazywane miejsca popełnienia włamań podczas przesłuchania oskarżonego oraz eksperymentów procesowych, co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że miejsca włamań były wyznaczane przez oskarżonego M. P. (1);
2. Naruszenie art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia wynikających z zeznań świadka D. M., takich jak fakt, że miejsca włamań były typowane przez Policję, który to

dowód został uznany za wiarygodny w całości a zatem powinien stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych;

3. Naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. P. (1) złożonych przed Sądem pierwszej instancji i uznanie ich za niewiarygodnych w sytuacji, gdy były one w części spójne z zeznaniami świadka D. M., które to zeznania zostały uznane za w całości wiarygodne, w zakresie w jakim obie te osoby twierdziły, że miejsca włamań były typowane przez Policję przed przesłuchaniem i eksperymentami procesowymi, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że miejsca włamań były wyznaczane przez oskarżonego M. P. (1);

4. Naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego M. P. (1) złożonych w postępowaniu przygotowawczym i uznania ich za wiarygodne, w sytuacji, gdy sam protokół zawierający część tych wyjaśnień jest kompletnie nieczytelny (karta nr 54-55) i w związku z tym oskarżony M. P. (1) nie mógł mieć możliwości zapoznania się z jego treścią przed jego podpisaniem, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że oskarżony przyznał się w toku postępowania przygotowawczego do zarzucanych mu czynów;

5. Art. 389 k.p.k. w związku z art. 174 k.p.k. poprzez odczytanie przez Sąd pierwszej na rozprawie z dnia 28 września 2015 r. niepodpisanej przez oskarżonego M. P. (1) notatki służbowej (k. 54-55), jako wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. P. (1), co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych w postaci uznania, że M. P. (1) przyznał się do popełnionych czynów.

W konsekwencji powyższych zarzutów obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu M. P. (1) opisanych w pkt 3-9 zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy o uniewinnieniu oskarżonego w zakresie tych czynów, ewentualnie w wypadku stwierdzenia, że w sprawie konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. W. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości na korzyść oskarżonego. Wyrokowi temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a mianowicie:

a. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego, co odnosi się zwłaszcza do:

- oceny wyjaśnień oskarżonego W. W. złożonych na rozprawie w dniu 20 listopada 2015 r. w zakresie nieprzyznania się przez niego do popełnienia wszystkich zarzucanych czynów;

- oceny zeznań świadków D. M., R. J. oraz P. W. i uznania ich za wiarygodne co do niesugerowania oskarżonym treści składanych w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnień oraz niestosowania wobec nich przemocy fizycznej,

b. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 171 § 7 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń faktycznych sprawy w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi;

c. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, do jakich należy wysokość szkody i w konsekwencji brak jej dokładnego określenia;

a przez co rzeczywistym skutkiem powyższych naruszeń jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i w konsekwencji uznanie, że oskarżony dopuścił się wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

Wobec powyższego obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w akcie oskarżenia w punktach 2 do 6 czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wywiedzione przez obrońców oskarżonych zasługiwały na uwzględnienie w części i skutkowały uniewinnieniem oskarżonego M. P. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 5 aktu oskarżenia oraz uniewinnieniem oskarżonego W. W. od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 2 oraz 5 aktu oskarżenia i wyeliminowaniem powyższych czynów z ciągu przestępstw przypisanych oskarżonym.

Wywiedzione przez obrońców obu oskarżonych zarzuty obraży prawa procesowego tj. art. 7 oraz art. 410 k.p.k. stanowiły w istocie polemikę z twierdzeniami sądu pierwszej instancji, który dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych złożonym w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznali się oni do zarzucanych im czynów, odmówił zaś wiary wyjaśnieniom złożonym na rozprawie głównej, podczas której obaj odwołali przyznanie do winy, twierdząc, że przyznanie do winy i złożone wyjaśnienia były wynikiem presji ze strony przesłuchujących ich funkcjonariuszy Policji. W uzasadnieniach obu apelacji obrońcy oskarżonych powołali się na fakt rozbieżności w zeznaniach policjantów odnoszących się do sposobu przeprowadzenia eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonych. Rozbieżności te dotyczyły okoliczności, czy to oskarżeni swobodnie wskazywali miejsca popełnienia przez nich przestępstw, czy też to funkcjonariusze zawozili ich w wytypowane wcześniej miejsca.

W ocenie Sądu Odwoławczego, jakkolwiek w powyższym zakresie zachodzą rozbieżności w zeznaniach świadków P. W. i M. M. (2), to jednak należy stwierdzić, iż nie mają one znaczenia dla stwierdzenia wartości procesowej eksperymentu procesowego dokonanego z oskarżonym M. P. (1). W aktach sprawy znajduje się policyjna notatka urzędowa z 18 marca 2014 r., a więc z dnia, w którym przeprowadzono eksperyment procesowy, w której funkcjonariusz Policji wytypował zdarzenia, których sprawcą mógł być M. P. (1). Nie da się ustalić, czy wytypowanie nastąpiło przed eksperymentem czy już po jego przeprowadzeniu, na podstawie wskazań oskarżonego. Należy jednak stwierdzić, że sam fakt wytypowania przez Policję konkretnych czynów, których potencjalnie mogli dokonać oskarżeni, na podstawie jednakowego modus operandi sprawcy i zawieszenie oskarżonych w trakcie eksperymentu procesowego w miejsca dokonania tych czynów lub pytanie o nie podczas przesłuchania nie oznacza jeszcze, że przyznanie do winy zostało wymuszone presją, szantażem lub przemocą. Nie ma natomiast żadnej podstawy, aby w niniejszej sprawie stwierdzić, że policjanci stosowali wobec oskarżonych takie metody. Sąd Odwoławczy podziela zdanie Sądu pierwszej instancji, iż należy, co do zasady dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonych złożonym w toku postępowania przygotowawczego, w których przyznali się oni do winy. Należy zauważyć, że wyjaśnienia oskarżonych nie pokrywały się całkowicie z typowaniami funkcjonariuszy Policji. Obaj oskarżeni przyznali się kradzieży z włamaniem z pojazdów marki S. (...) oraz T. (...) na parkingu przy ul. (...), mimo że w tych sprawach w ogóle nie było prowadzone postępowanie. Ponadto ze szczegółami wskazywali na sposób dokonania kradzieży, dodając okoliczności, które nie mogły być znane policjantom prowadzącym postępowanie np. w którą stronę udali się po kradzieży lub gdzie i za ile sprzedali ukradzione radiodbiorniki. Należy też wskazać, iż poza jednym wyjątkiem wyjaśnienia oskarżonych są ze sobą spójne co do tego, których włamań dokonali wspólnie, a których sprawcą był sam M. P. (1). Należy przypuszczać, że gdyby przyznania do winy zostały wymuszone presją ze strony policjantów, to obaj oskarżeni przyznaliby się do wspólnego dokonania wszystkich czynów. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, należy stwierdzić, iż oskarżeni składali wszystkie swoje wyjaśnienia w toku postępowania przygotowawczego swobodnie, wyjaśnienia te nie były wymuszone presją lub przemocą i z tego względu stanowią w pełni wartościowy materiał dowodowy. Zarzuty podniesione przez obrońców w apelacjach należy zatem uznać za bezzasadne.

Za niezasadny należy także uznać wywiedziony przez obrońcę M. P. (1) zarzut naruszenia art. 389 k.p.k. w związku z art. 174 k.p.k. poprzez odczytanie przez Sąd pierwszej instancji na rozprawie z dnia 28 września 2015 r. niepodpisanej przez oskarżonego M. P. (1) notatki służbowej (k. 54-55), jako wyjaśnień złożonych przez oskarżonego M. P. (1). Na kartach 54-55 znajduje się komputerowy odpis ręcznego protokołu z przebiegu eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego. Oryginalny protokół także znajduje się w aktach na kartach 46-49, na każdej jego stronie

znajduje się podpis oskarżonego. Protokół jest czytelny, oskarżony mógł przed podpisaniem zapoznać się z jego treścią. Między treścią protokołu a komputerowego odpisu nie zachodzą żadne różnice. Odczytanie przez Sąd komputerowego odpisu protokołu miało jedynie na celu usprawnienie przebiegu rozprawy. Należy przy tym zauważyć, iż oskarżony nie negował treści swoich oświadczeń złożonych podczas eksperymentu, a jedynie przyczyny złożenia tych oświadczeń. Z tego względu nie można uznać, iż Sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy art. 389 k.p.k. w związku z art. 174 k.p.k.

Odnosząc się do podniesionego przez obrońcę W. W. zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, do jakich należy wysokość szkody i w konsekwencji brak jej dokładnego określenia, należy stwierdzić, iż ustalając wysokość szkody Sąd pierwszej instancji oparł się na kwotach rzeczywistych strat wskazanych we wnioskach pokrzywdzonych, które to kwoty uznał za wiarygodnie i rzetelnie uzasadnione. Wskazania pokrzywdzonych poparte były dokładnym wyliczeniem, na jakiej podstawie ustalili wysokość strat (m.in. kosztu zakupu radiodbiornika, koszt wstawienia nowej szyby), a w miarę możliwości także stosownymi dokumentami m.in. fakturami za wstawienie szyby (k. 78). Żaden z oskarżonych w toku procesu nie kwestionował wysokości strat poniesionych przez pokrzywdzonych. Z tego względu zarzutu podniesionego przez obrońcę nie można uznać za zasadny.

Sąd Odwoławczy powziął natomiast wątpliwość w zakresie przypisania oskarżonym popełnienia czynu polegającego na dokonaniu w dniu 9/10 lutego 2014 r. przy ul. (...) w W., wspólnie i w porozumieniu, włamania do pojazdu marki P. (...) nr rej. (...), poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich prawych, a następnie zabranie w celu przywłaszczenia radioodtwarzacza marki S. (...), powodując straty w łącznej kwocie 600 zł na szkodę J. Z.. Sąd uznał, że w odniesieniu do tego czynu istnieją zbyt duże rozbieżności między wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżonych w toku postępowania przygotowawczego a opisem czynu zawartym w akcie oskarżenia i przypisanym w wyroku Sądu Rejonowego. Podczas eksperymentu procesowego w dniu 18 marca 2014 r. M. P. (1) oświadczył, że „nie przypomina sobie, aby w tym miejscu dokonał kradzieży z włamaniem do pojazdu marki P. koloru czerwonego, nie przypomina sobie tego zdarzenia”. Z protokołu eksperymentu wynika, że było to w okolicy parkingów przysiedlowych przy ul. (...). Następnie podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniu 19 marca 2014 r. M. P. (1) przyznał się do dokonania zarzucanego czynu, wskazując, iż dokonał go wspólnie i w porozumieniu z W. W.. Przesłuchany w tym samym dniu oskarżony W. W. przyznał się do dokonania kradzieży z włamaniem do samochodu marki P. koloru czerwonego, „model chyba (...), na pewno był to mały samochód” na małym parkingu przy bloku przy ul. (...). Były to jedyne wyjaśnienia dotyczące kradzieży z włamaniem do samochodu marki P.. Z akt postępowania wynika natomiast, że kradzież z włamaniem przypisana oskarżonym w wyroku dotyczyła pojazdu marki P. (...) koloru srebrnego i została dokonana na parkingu przy ul. (...). W ocenie Sądu Odwoławczego różnice co do miejsca popełnienia przestępstwa, a także modelu i koloru samochodu dają się wytłumaczyć wyłącznie dużą liczbą włamań dokonywanych przez oskarżonych w krótkim czasie i w podobny sposób i wskazują na to, że oskarżeni faktycznie przyznali się do popełnienia innego czynu niż zarzucony im w akcie oskarżenia i przypisany w wyroku.

W ocenie Sądu Odwoławczego również w sprawie nie zebrano materiału dowodowego wystarczającego do przypisania oskarżonemu W. W. popełnienia czynu polegającego na dokonaniu, wspólnie i w porozumieniu z M. P. (1), kradzieży z włamaniem do pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) w dniu 04/05 marca 2014 r. przy ul. (...) w W.. Należy zauważyć, iż w swoich wyjaśnieniach W. W. w ogóle nie wspomina o dokonaniu tego włamania. Oskarżony M. P. (1), opisując szczegółowo dokonania tego włamania podczas eksperymentu procesowego, stwierdził natomiast, że w tym przypadku działał sam. Nie można uznać, że jego twierdzenia wynikają z chęci pomocy koledze w uniknięciu odpowiedzialności karnej za ten czyn, w przypadku innych kradzieży wskazywał bowiem, które popełnił wspólnie z W. W.. Dopiero podczas przesłuchania w dniu 19 marca 2014 r. stwierdził, że włamania do pojazdu F. (...) dokonał wspólnie z W. W., przy czym z uwagi na ilość dokonywanych kradzieży, nie można wykluczyć, iż w tym wypadku pomylił się w zakresie udziału w kradzieży W. W.. Wobec powyższego należy stwierdzić, że co do udziału W. W. w tej kradzieży zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, które zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Wobec powyższego Sąd Odwoławczy wyeliminował z ciągu przestępstw przypisanych oskarżonemu M. P. (1) czyn zarzucany temu oskarżonemu w punkcie 5 aktu oskarżenia i uniewinnił go od popełnienia tego czynu; z opisu przypisanego temu oskarżonemu czynu zarzucanego mu w punkcie 8 aktu oskarżenia wyeliminował ustalenie, że

działał on wspólnie i w porozumieniu z W. W.; orzeczoną wobec M. P. (1) w punkcie I wyroku karę pozbawienia wolności obniżył do roku i dziesięciu miesięcy. Jednocześnie Sąd Odwoławczy wyeliminował z ciągu przestępstw przypisanych oskarżonemu W. W. czyny zarzucane temu oskarżonemu w punktach 2 i 5 aktu oskarżenia i uniewinnił go od popełnienia tych czynów; orzeczoną wobec W. W. w punkcie II wyroku karę pozbawienia wolności obniżył do roku i dwóch miesięcy; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Orzekając o obniżeniu wymiaru kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych, Sąd Odwoławczy uznał, iż niesprawiedliwym byłoby pozostawienie niezmiennego wymiaru kar mimo uniewinnienia oskarżonych od dokonania poszczególnych czynów – w wypadku M. P. (1) jednego, w wypadku W. W. dwóch. Jednocześnie jednak w ocenie Sądu Odwoławczego orzeczone przez Sąd pierwszej instancji kary należy uznać za wyjątkowo łagodne, szczególnie biorąc pod uwagę okoliczność działania przez obu oskarżonych w warunkach recydywy oraz wysoką szkodliwość społeczną czynów. Z tego względu należy uznać za właściwe dla osiągnięcia celów prewencji indywidualnej i ogólnej utrzymanie wobec oskarżonych kar bezwzględnego pozbawienia wolności. Sąd Odwoławczy podziela zdanie Sądu Rejonowego, iż w sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw, aby oskarżeni mogli skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kar.

Sąd zwolnił oskarżonych od przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa, a także zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. K. (1) oraz r.pr. Ł. K. kwoty po 516,60 zł obejmujące wynagrodzenie za obronę z urzędu w II instancji oraz podatek VAT.

Mając na względzie powyższe, Sąd Odwoławczy orzekł jak w wyroku.